

753.0

Tilleggsdagsorden

for

Det norske Arbeiderpartis 29de ordinære landsmøte

i Oslo 26de til 28de mai

1933

3. Revisjon av partiets lover.
5. Arbeidsprogrammet.
6. Stortingsvalget.
 - a. Retningslinjer.
9. Fascismen og krigsfaren.
11. Partiet og ungdommen.
12. Forholdet til arbeideridretten.
15. KlASSESAMLINGEN.

OSLO 1933

ARBEIDERNE'S AKTIETRYKKERI

3. Revisjon av partiets lover.

Landsstyret foreslår at bestemmelsen om at det skal velges to næstformenn forandres til en næstformann.

5. Arbeidsprogrammet.

Edruelighetsposten gis følgende tillegg:

Privatøkonomiske interesser i rusdrikktilvirkning og omsetning fjernes.

I noten til samme punktum utgår følgende:

av f. eks. en tredjedel av kommunestyrets medlemmer.

6. Stortingsvalget.

a. Retningslinjer.

Da Partiet i år foruten sitt prinsipielle program også har et særskilt arbeidsprogram, forutsettes at det i passende tid før stortingsvalget offentliggjøres et *valgmanifest*, hvori henvises til partiets programmer. Valgmanifestet foreslås utarbeidet på grunnlag av nedenstående retningslinjer.

Den hårde krise verden nu gjennomlever skyldes det kapitalistiske samfundssystem med dets manglende evne til å innpasse produksjonen etter behov og til å fordele så vel godene som byrdene under hensyn til alles vel.

Under den alvorlige situasjon arbeidsledigheten og pengepolitikken har skapt også i vårt land, har Det norske Arbeiderparti funnet det nødvendig å legge frem for Stortinget en samlet plan til lindring av krisen. Denne plan som både tok sikte på hurtig hjelp og på varig hjelp, blev avvist av de forrente borgerlige partier. Det er derfor nødvendig at folket selv ved valget i år tar standpunkt til våre forslag.

Midt under den verste krise truer også en annen fare vårt land. Det er den fascistiske fare. En seier for den borgerlige reaksjon ved valget i år, vil være en seier for fascismen og dermed den alvorligste fare for folkestyret og den indre ro og fred i landet.

Under henvisning til foranstående opfordres landets befolkning til ved valget i år å samle sig om Det norske Arbeiderpartis program og på grunnlag herav stille følgende to hovedkrav til Stortinget for kommende periode:

I.

Lindring av krisen.

a) *Arbeidsledigheten.*

De arbeidsledige og i første rekke ungdommen må settes i arbeide. For å skaffe hurtig hjelp, må staten selv sette igang arbeide i størst mulig utstrekning.

Staten må kraftig medvirke til nye tiltak i industrien og i næringslivet for øvrig. Arbeidstiden må forkortes, så flere kan komme i virksomhet.

Utvidet støtte til jorddyrkning og bureising og til kulturarbeider i skogen. Statsgaranti for lån til driftskapital for mindre jordbrukere.

Fiskeribedriften må frigjøres fra spekulasjonens skadelige innflytelse på produksjon og omsetning. Effektiv støtte til fiskernes samvirke i tilvirkning og felleskjøp.

b) *Gjeldsregulering.*

Hurtig gjeldsregulering for bønder, småbrukere, fiskere og arbeidere og for kommuner. Nedsettelse av lånerenten. Adgang for låntagere i Småbruk- og Boligbanken, Hypotekbanken, Fiskeribanken og andre låneinnretninger til å få gjeldsnedsettelse etter takst, uten tvangsauksjon. Bønder, arbeidere og fiskere som uten egen skyld er ute av stand til å klare sine økonomiske forpliktelser, må få utsettelse med renter og avdrag på gjeld som hviler på deres hjem, jord og redskaper.

Ved at folket settes i arbeide, lønnsnivået holdes oppe, og rentebyrden lettes, økes *kjøpeevnen* og dermed også *lønnsomheten* i jordbruk, fiskeri og industri. Derved avhjelpest også best *kommunenes økonomi*. Ingen nye byrder må veltes over fra staten på kommunene.

II.

Vern om folkestyre.

Folkestyret skal opprettholdes og vernes. Derfor må den fremtredende fascisme stoppes. Ingen innskrenkning i stemmerett og valgbarhet. Det kommunale selvstyre opprettholdes og trygges. Vern om folkedomstolene. Lover som ensidig er rettet mot den fattige befolkning og mot den organiserte arbeiderklasse må opheves og nye avvises.

III.

Avrustning.

Avrustning. Militærvesenet omdannes til vaktvern. Alle hvite garder og frivillige militærorganisasjoner oppløses.

9. Fascismen og krigsfaren.

Mot fascismen og krigsfaren.

Til det arbeidende norske folk.

For socialisme, frihet og kultur!

Mot kapitalisme, fascisme og barbari!

Den økonomiske krise ryster det kapitalistiske samfund i dets grunnvoller. Den planløse privatkapitalistiske profittproduksjons motsetninger har ført verden ut i kaos og bragt store deler av det arbeidende folk ut i nød og ulykke. Arbeidsledigheten og gjeldskrisen herjer i by og på land. Statens og kommunenes finanser er bragt i uorden. Ungdommen blir gående uten å komme i arbeide og hele landets folkekraft blir svekket. Fortvilelsen og håpløsheten brer sig blandt større og større deler av befolkningen. Det gamle borgerlige styre har vist sin viljeløshet og evneløshet til å føre kamp mot arbeidsledigheten og de borgerlige partier har ikke kunnet anvise nogen farbar vei ut av krisen.

Grunnårsaken til krisen er at samfundets økonomiske og sociale organisasjon ikke har holdt tritt med den tekniske og kulturelle utvikling. Den private eiendomsrett og det kapitalistiske profittsystem er blitt til stengsler for den videre fremgang. Menneskene kan ikke utnytte de veldige produksjonsmuligheter som er skapt. Det kan først skje når samfundet får fullt herredømme over de økonomiske krefter og de reelle verdier. Det politiske folkestyre må trygges og utvides og det må grunnlegges et økonomisk folkestyre, som kan gjennomføre en rasjonell, planmessig samfundsøkonomi.

Det bestående finans- og arbeidsgivervelde søker av all kraft å forhindre et systemskifte som vil føre den politiske og økonomiske makt over på det arbeidende folks hender. Det betrakter det mer og mer som en hovedoppgave å utnytte krisen til å rette et avgjørende slag mot det arbeidende folks politiske og økonomiske organisasjoner, således at den herskende klasse kan stabilisere det privatkapitalistiske samfund og varig utnytte det arbeidende folk for sine formål. I denne undertrykkelseskamp søket det hjelp hos den fascistiske bevegelse.

Fascismen er i sin opprinnelse et blindt opprør mot den økonomiske ødeleggelse etterkrigstiden bragte med sig og et forsøk på med front både mot storkapitalen og den organiserte arbeiderbevegelse å hevde mellomklassens interesser. Den herskende klasse bruker den fascistiske bevegelse til å søke å knekke den socialistiske arbeiderbevegelse. Sammen søker fascismen og reaksjonen å splitte det arbeidende folk. Arbeidsløse skal hisses mot dem som er i arbeide, uorganiserte eggnes opp mot de organiserte, bønder og småprodusenter som skal selge, settes opp mot lønnsarbeidere som må kjøpe o. s. v. De som verner om de undertrykte og vanskeligstilte blir fremstillet som samfundsnedbrytere og tvilsomme individer, mens spekulanter og flåere presenterer sig for folket som velgjørere, rett-troende og gudfryktige.

I Italia, i Finland og særlig i Tyskland har herskerklassen hatt hell med sig i sine splittelsesbestrebelse. Norges mer oplyste, politisk modne og mer kritisk innstilte befolkning har ennå ikke latt sig forvirre i nogen faretruende utstrekning.

Høire og bondepartiet er efterhånden blitt mer og mer interessert i og smittet av fascismen. Venstre er restene av et gammelt fremskrittsparti som ikke har fulgt med tiden. Det vil verne om demokratiet, men allikevel la finans- og arbeidsgiverveldet råde. Det viser undfallenhet overfor reaksjonens planer og har gått sammen med de andre borgerlige partier i arbeidet for å innskrenke de demokratiske rettigheter og gjennomføre særlover rettet fortrinnsvis mot arbeidernes organisasjoner.

Det er ikke lykkes og skal heller ikke lykkes hos det norske arbeidende folk i by og på land å skape nogen tro på at hensynsløs kapitalisme og militarisme, vold og mindretallsdiktatur, er veien til dets redning. Bare en socialistisk løsning av krisen vil bringe det arbeidende folk ut av det økonomiske kaos og over i varig trygge forhold. De eneste effektive rådebøter mot krisen er de som ligger i flukt med den socialistiske linje og som er fremsatt i Arbeiderpartiets arbeids- og kriseprogrammer.

Norge er et uferdig og enda lite utbygget land, som byr på store

og omfattende arbeidsmuligheter. Men det private initiativ og det borgerlige styre evner ikke å organisere arbeidet og utvikle den økonomiske virksomhet i landet. Det samfundsmessige initiativ må settes inn i arbeidet for å mobilisere landets produktive krefter, øke arbeidsvirksomheten i jordbruket, industrien og de øvrige næringsgrener og utbygge landets samferdselsmidler. Kjøpekraften må økes. Den ledige arbeidskraft må slippes til, slik at landets naturherligheter og et større produksjonsapparat kan utnyttes til å skape nye verdier og øke vareproduksjonen under samfundets regulering og kontroll. Det må bli slutt på det nuværende kolossale spill av krefter og muligheter. Vi har ikke råd til å la være å arbeide. Å organisere arbeidet på planmessig grunnlag, å sette og holde folk i arbeide, å øke kjøpekraften, må bli den hovedoppgave som Statens økonomiske og finansielle politikk først og fremst må være innstilt på. Denne oppgave kan bare tilfredsstillende løses av et arbeiderstyre som av folkeviljen blir utstyrt med den fulle politiske og økonomiske makt i samfundet. På folkestyrets grunn kjemper idag Det norske Arbeiderparti for å vinne denne makt og for å forsvare arbeidernes, bøndernes, fiskernes, de arbeidsløses og hele det arbeidende folks interesser.

Til kamp mot fascismen, mot dens åndsmørke, dens sjåvinisme, det kapitalistiske utbyttersamfund og den terroristiske politistat!

Frem for det politiske og økonomiske folkestyre, for folkeoplysning og kultur, for internasjonal forståelse og avrustning!

Til kamp for en socialistisk løsning av krisen, som åpner nye og store arbeidsmuligheter for folket og fører frem til lyse og trygge levevilkår for alle!

Et socialistisk Norge!

Hele folket i arbeide!

Flertallet og regjeringmakten til Arbeiderpartiet!

11. Partiet og ungdommen.

Det norske Arbeiderparti som er bæreren av den nye tid og forkjemperen for det socialistiske samfund, har alltid vært i pakt med ungdommen og sett det som sin oppgave å hevde dens interesser. Derfor er Det norske Arbeiderparti ungdommens parti.

Likevel er det nødvendig at våre organisasjoner på bakgrunn av den alvorlige situasjon som arbeiderbevegelsen nu står oppe i, i høiere grad enn før kommer ungdommen i møte, varetar dens interesser og søker å knytte den fastere til bevegelsen.

Den langvarige økonomiske krise har i særlig grad rammet ungdommen og vært en voldsom påkjenning for den. Den opvoksende slekt har ikke kunnet finne noen plass i arbeidslivet og føler sig sat utenfor. Den arbeidsløse ungdom har derfor heller ikke hatt noen anledning til å kunne delta i de økonomiske organisasjoner og der finne støtte for livskampen.

Det borgerlige samfund har alltid stengt veien for ungdommen og avslått dens krav om arbeide og brød. Det er bare når det gjaldt opplæringen i morderhåndverket at det borgerlige samfund har hatt bruk for ungdommen. Men nu har borgerskapet plutselig fått voldsom interesse for ungdommen. Borgerskapet vil erobre ungdommen, ikke for å innrømme dens rett, men anvende den som støtte i reaksjonens maktkamp. Denne kamp for erobringen av arbeiderungdommen gir sig ikke alene utslag ved dannelsen av slike organisasjoner som Arbeids-Fylkingen og Ledingen, men i et planmessig arbeide innen de såkalte nøitrale ungdomsorganisasjoner.

Overfor disse bevisste bestrebelser fra borgerskapets side, vil partiet energisk og målbevisst gå inn for ungdommens interesser ved i ennu sterkere grad å gi plass for ungdommen og ungdommens egen kamplyst og virketrang. Dette faller sammen med partiets tidligere innstilling, men den nuværende økonomiske og politiske utvikling nødvendiggjør at arbeidet på dette felt øker i styrke.

Ungdomsfylkingen må fortsatt være den grunnleggende organisasjon for arbeiderungdommens politiske virksomhet og kamp, men ut over dette må båndene knyttes fastere med den ungdom som ennu står utenfor. Store deler av denne ungdom føler sig i kontakt med arbeiderbevegelsen, men den nærmeste fremtid vil kreve deres aktive og nære medvirken. Det gjelder først og fremst den arbeidsløse ungdom. *For denne ungdom må det, i forståelse med arbeidernes faglige Landsorganisasjon, finnes frem til en organisasjonsform som kan knytte den til fagorganisasjonen.*

Partiet vil også utnytte ungdommens aktivitet i kampen mot den fremtregende reaksjon og fascisme. Nettop på dette område trenger partiet mere enn nogensinne ungdommen. Partiet vil søke sin støtte for dette arbeide i Arbeidernes Ungdomsfylking og Arbeidernes Idrettsforbund.

I usvikelig solidaritet med den arbeidende og den arbeidsløse ungdom, vil partiet ved å trekke den direkte inn i kampen, gi den plass og muligheter for å kjempe for sine interesser.

Under henvisning til foranstående foreslår landsstyret at det fattes følgende

beslutning:

1. Partiet vil med øket styrke gå inn for at den arbeidsløse ungdom kan komme i varig beskjeftigelse. Partiet vil opta en energisk kamp mot den grove politiske spekulasjon i en ungdom i nød som nu finner sted gjennom Arbeids-Fylkingen.

2. I forståelse med Landsorganisasjonen optas arbeide for at den arbeidsløse ungdom kan organiseres i tilslutning til fagorganisasjonen.

3. Centralstyret får i oppdrag sammen med A. U. F. og A. I. F. å organisere det antifascistiske arbeide blandt ungdommen som en motrekt mot Ledingen og andre fascistiske organisasjoners virksomhet.

4. Partiet vil understreke nødvendigheten av at unge krefter i høiere grad enn før trekkes aktivt inn i arbeiderbevegelsens ansvarlige arbeide.

Arbeidernes Speiderbevegelse.

Samarbeidskomitéen mellom Arbeidernes faglige Landsorganisasjon, Det norske Arbeiderparti og Arbeidernes Idrettsforbund, bestående av *Elias Volan, Olav Hindahl, Oscar Torp, Einar Gerhardsen, Ola Brands-torp* og *Trygve Lie*, og som i nærværende sak har vært tiltrådt av *Arnfinn Vik* og *Finn Moe* fra Arbeidernes Ungdomsfylking, har avgitt nedenstående innstilling til centralstyret.

Kampen om ungdommen føres idag fra alle hold med større kraft enn nogen gang før. Særlig de politiske organisasjoner er opmerk-somme på hvor nødvendig det er å vinne ungdommen.

De borgerlige partier har lite håp om å vinne de unge direkte for sine politiske organisasjoner. De legger derfor hovedvekten på å vinne dem gjennom såkalte politisk nøytrale organisasjoner, som den borgerlige idrettsbevegelse og den borgerlige speiderbevegelse.

Arbeidernes idrettsbevegelse har formådd å nøytralisere virkningene av den borgerlige idrettsbevegelses virksomhet. Gjennom A. I. F. er titusener unge arbeidere knyttet til arbeiderbevegelsen. Når det gjelder speiderbevegelsen derimot har man ingen tilsvarende organisasjon som arbeiderbarna kan slutte sig til. Tusener unge jenter og gutter fra arbeiderhjemmene søker nu til den borgerlige speiderbevegelse. Den på-virkning barna der blir utsatt for og det miljø de trekkes inn i kan resultere i at de tapes for arbeiderklassen og dens organisasjoner. Det vil derfor være av stor betydning om det kunde bli organisert en egen

arbeidernes speiderbevegelse som kan samle de arbeiderbarn som setter pris på friluftsliv.

Det har tidligere vært organisert røde speiderorganisasjoner, men det har ikke vært den fasthet over dem som er nødvendig for slike organisasjoner, og fremforalt har det vært en svakhet at de har manglet den sterke og direkte tilknytning til den øvrige arbeiderbevegelse.

På arbeiderungdommens samlingskongress i 1927 blev det besluttet at speiderarbeidet skulde være underlagt Ungdomsfylkingen. Det har i den siste tid vært arbeidet en del for på ny å reise en arbeidernes speiderbevegelse. Belært av tidligere erfaringer har Ungdomsfylkingen funnet det nødvendig å gi en fremtidig speiderorganisasjon et bredere og sikrere grunnlag enn tidligere. Arbeidet med en sådan organisasjon er så ansvarsfullt og av en slik art og omfang at det er vanskelig for Ungdomsfylkingen alene å makte det. Speiderarbeidet bør derfor legges under en ledelse valgt av partiet, Ungdomsfylkingen og arbeideridrettsbevegelsen.

Komitéen foreslår at det vedtas sådan beslutning:

1. Det organiseres en speiderbevegelse som underlegges et styre bestående av 9 medlemmer, hvorav Det norske Arbeiderparti centralstyre velger 3, Arbeidernes faglige Landsorganisasjons sekretariat 2, Arbeidernes Ungdomsfylkings centralstyre 2 og Arbeidernes Idrettsforbunds styre 2 medlemmer.
2. Styret utarbeider i forståelse med hovedorganisasjonene lover, utgir nødvendig materiale og forestår organiseringen av speiderbevegelsen.
3. Det søkes samarbeide med ledelsen for barnelagsvirksomheten for om mulig å få speiderarbeidet og barnelagsarbeidet under den samme ledelse.

Mindretallet *Volan* og *Hindahl* kan ikke slutte sig til flertallets standpunkt om at det skal opprettes en ny organisasjon ved navn av Arbeidernes Speiderforbund.

Man er av den opfatning at det ikke er behov for et nytt selvstendig forbund innenfor arbeiderbevegelsen.

Mindretallet er enig i at det er påkrevet at barna og den aller yngste ungdom kan samles i organisasjonen, hvor de kan få så vel den fysiske opdragelse som er nødvendig og samtidig bli kjent med det arbeide som utføres av den organiserte arbeiderklasse og de idéer man kjemper for.

Arbeidernes hovedorganisasjoner, partiet, Landsorganisasjonen,

Ungdomsfylkingen og Arbeidernes Idrettsforbund, har til opgave hver på sine områder å samle de krefter som skal hevde arbeiderklassens interesser overfor borgerskapet.

Arbeidernes Idrettsforbunds opgave er å spre kjennskap til den fysiske kultur blandt den arbeidende ungdom. Og dette forbund har allerede gått i gang med å organisere gutter og jenter innen sine lag, så grunnlaget for en arbeidernes speiderbevegelse kan derfor sies å være lagt.

Det er klart at stiftelsen av et nytt forbund vil kreve økonomiske offer fra hovedorganisasjonenes side, og kanskje må man også regne med et konkurranseforhold mellom de organisasjoner som idag arbeider for å samle den ungdom som også speiderforbundet vil ha innen sine rekker.

I henhold til overstående foreslår mindretallet at partiets landsmøte fatter følgende beslutning:

1. Arbeidernes speiderbevegelse organiseres som en underavdeling av Arbeidernes Idrettsforbund.
2. Partiets centralstyre opnevner et medlem av speideravdelingens styre som skal ha ansvaret for den politiske ledelse av denne avdeling.

Dessuten skal Landsorganisasjonen, partiet, Ungdomsfylkingen og Arbeideridrettsforbundet være representert i styret med hver sin representant som velges av idrettssamarbeidskomitéen.

Speideravdelingen velger selv 2 medlemmer av styret.

3. Det opnevnte styre får i oppdrag i forståelse med idrettssamarbeidskomitéen å utarbeide lover og utgi nødvendig materiale for den nye speideravdeling og straks gå i gang med organiseringen.

Landsstyrets innstilling.

Landsstyret foreslår at landsmøtet fatter følgende

b e s l u t n i n g :

Idrettssamarbeidskomitéens forslag til beslutning vedtas.

12. Forholdet til arbeideridretten.

Samarbeidskomitéen mellom Arbeidernes faglige Landsorganisasjon, Det norske Arbeiderparti og Arbeidernes Idrettsforbund, bestående av Elias Volan, Olav Hindahl, Oscar Torp, Einar Gerhardsen, Ola Brandstorp og Trygve Lie, har avgitt nedenstående innstilling til centralstyret.

I de år som er gått siden Arbeidernes Idrettsopposisjon og senere Arbeidernes Idrettsforbund blev stiftet, under medvirkning fra D. N. A. og A. F. L. har A. I. F. møtt velvilje og forståelse og fått økonomisk støtte fra arbeiderklassens hovedorganisasjoner i Norge. Uten denne støtte og uten det samarbeide som har foregått mellom forbundet og D. N. A. og A. F. L., vilde Arbeidernes Idrettsforbund idag ikke ha stått i den relativ sterke stilling som det gjør.

Allerede samlingskongressen i 1927 uttalte sin glede over fremgangen i A. I. F. og anmodet alle partifeller om å yde arbeideridrettsbevegelsen sin uforbeholdne støtte gjennom sine organisasjoner, sin presse og sin virksomhet for øvrig. Samlingskongressen satte imidlertid som betingelse for partiets støtte, at arbeideridrettsbevegelsen skulde sette en stopper for det kommunistiske partis cellevirksomhet, idet kommunistene ikke lenger måtte få adgang til å utnytte arbeideridretten for sitt partis særformål.

Fagkongressen i samme år vedtok en uttalelse i samme retning og opfordret de fagorganiserte medlemmer som var tilsluttet borgerlige idrettslag å melde sig ut av disse og slutte sig til A. I. F.

Inntil 1930 blev arbeidet innen A. I. F. utført overensstemmende med de retningslinjer som var trukket op av samlingskongressen og den siste fagkongress. Det lyktes således på A. I. F.s landsmøte i 1929 å få vedtatt beslutninger som var helt i flukt med D. N. A.s synsmåter på arbeideridretten. Landsmøtet besluttet overensstemmende med forslag fra forbundsstyret å samarbeide med D. N. A. og A. F. L. gjennom en samarbeidskomité.

A. I. F. kom etter dette landsmøte over i en ny periode og stod foran nye oppgaver, og disse blev forsøkt realisert ved opplysningsarbeide, så vel i tale som i skrift.

Den nedsatte samarbeidskomité utarbeidet i 1930 et forslag for partilandsmøtet samme år som trakk op de praktiske arbeidslinjer som man innenfor D. N. A. skulde følge når det gjaldt partimedlemmer og disses overgang til A. I. F. Landsmøtet vedtok følgende beslutning:

1. Det er ethvert partimedlems plikt aktivt å støtte arbeideridretten.
2. Fylkes-, by- og herredspartiene nedsetter i samråd med arbeider-

idrettsmennene utvalg som innenfor sine bestemte distrikter opptrekker de fremgangslinjer som skal følges. Hver krets og bygd må undersøkes og sees for sig. Består der borgerlige idrettslag, må det nøie overveies om dette kan vinnes for arbeideridretten. Fører den «indre linje» ikke frem, må arbeideridrettslag dannes. Utvalgene bestemmer i hvert enkelt tilfelle hvad som skal foretas.

I kretser eller bygder hvor det ikke finnes idrettslag, optas i forståelse med de lokale partiavdelinger et energisk arbeide for dannelselse av arbeideridrettslag.

Den øverste myndighet og ansvaret for at det blir arbeidet aktivt av partiorganisasjonene og partimedlemmene, har herreds-, by- og fylkespartiene.

3. Partiets representanter i storting, fylkes- og kommunestyre må fortsette arbeidet med å støtte arbeidernes idrettsorganisasjoner i alle spørsmål av betydning for arbeideridretten.
4. Landsmøtet gir centralstyret i oppdrag sammen med den felleskomité som er nedsatt av Arbeiderpartiet, Landsorganisasjonen og Arbeidernes Idrettsforbund å opta landsomfattende opplysnings- og organisasjonsarbeide for å støtte arbeidernes idrettsbevegelse.

Fagkongressen i 1931 vedtok en lignende beslutning og oppfordret alle fagorganiserte arbeidere til aktivt å støtte arbeideridrettsbevegelsen. Kongressen oppfordret på det instendigste alle fagorganiserte idrettsmenn som stod tilsluttet Norges Landsforbund for Idrett, å bryte med den borgerlige idrettsbevegelse og slutte op om A. I. F.

I henhold til landsmøtebeslutningene i 1930 og kongressbeslutningene av 1931 og A. I. F.s egne landsmøtebeslutninger av samme år, har A. I. F.s forbundsstyre fortsatt sitt arbeide med støtte av partiet og Landsorganisasjonen og forbundet.

Samarbeidskomitéen mener at årene 1930, 31 og 32 har vært nogen av A. I. F.s beste arbeidsår. Organisasjonen er øket i indre styrke og fasthet, samtidig som tilsiget av nye lag og medlemmer har vært meget bra.

Imidlertid hersker det fremdeles innen arbeiderbevegelsen i en rekke byer og distrikter stor uklarhet og delvis uvilje likeoverfor A. I. F. Det er nemlig en kjensgjerning at arbeideridretten på mange steder ligger helt nede. Dette skyldes ikke bare at de stedlige partier og fag- og partimedlemmene ikke har optatt aktivt arbeide for dannelselse av arbeideridrettslag eller gjort forsøk på å erobre borgerlige idrettslag. Årsaken er den — efter de erfaringer samarbeidskomitéens medlemmer har gjort ved sine personlige iakttagelser og undersøkelser på reiser m. v. — at det innenfor arbeiderbevegelsen finnes personer som bekjemper A. I. F. derved at de fortsetter sitt medlemskap i borgerlige idrettslag. Og dessverre er det ennå på en rekke steder fremtredende medlem-

mer innen fag- og partiforeninger som innehar hverv som formenn eller styremedlemmer i borgerlige idrettslag, uten at man kan se at disse — overensstemmende med partilandsmøtets og fagkongressens beslutninger — legger to pinner i kors for å erobre vedkommende lag for A. I. F. Disse fremtredende borgerlige idrettsfolk med medlemskap og tillitshverv innen parti- og fagorganisasjonen, er for tiden den verste anstøtssten for A. I. F. og betraktes som det borgerlige landsforbunds beste støtter og utnyttes i agitasjonen av denne organisasjon og dens presse mot A. I. F.

På fylkespartienes og samorganisasjonenes årsmøter fremkommer det av og til klager fra representanter som står tilsluttet A. I. F. over den stedlige partipresses stilling til arbeideridretten. Det bebreides lokalpressen at den vier den borgerlige idrett for stor oppmerksomhet og gir den for stor spalteplass på bekostning av arbeiderbevegelsens egne idrettsorganisasjoner. «Arbeiderbladet» blir påberopt som mønster for den øvrige partipresse, og de unge A. I. F.s partirepresentanter tar til orde for at den utenbys presse skal følge «Arbeiderbladet»s eksempel.

Samarbeidskomitéen er på det rene med at dette spørsmål og de krav som kommer fra de yngste innen partiet bør søkes etterkommet i størst mulig utstrekning under hensyntagen til avisenes økonomi og de spesielle stedlige forhold.

Samarbeidskomitéen konstaterer at landsmøtets beslutning av 1930 om opprettelse av lokale og fylkessamarbeidskomitéer ikke er gjennomført over alt. I de fylker hvor landsmøtets beslutninger av 1930 er satt ut i livet har det vist sig at resultatene for A. I. F. har vært meget gode. Det er således blitt stiftet en rekke nye lag og så vel partiet som fagorganisasjonen og fylkingen er blitt tilført nye krefter og et stort antall nye unge medlemmer. Samarbeidskomitéen finner det derfor riktig at landsmøtet gjentar beslutningen av 1930 og innskjerper at alle fylkespartier må ta spørsmålet om forholdet til arbeideridretten op til behandling og søke gjennomført 1930-landsmøtets beslutninger.

Enkelte by- og herredspartier har truffet særlige beslutninger om partimedlemmenes avbrytelse av medlemsforholdet til Landsforbundet for Idrett. Disse beslutninger fordrer imidlertid at det nødvendige forhåndsarbeide er utført, således at gjennomførselen av beslutningen ikke volder særlig oprivende strid innen vedkommende parti. Hensikten med beslutningen om partimedlemmers avbrytelse av ethvert medlemskap i Landsforbundet for Idrett må nemlig kunne ut i øket styrke for partiet og fylkingen og aktivt arbeide for A. I. F. Beslutningen må ikke ha karakteren av en tvangsbestemmelse, men skal være en beslutning

som er kommet efter moden overveielse og vedtas fordi den er prinsipiell riktig og praktisk gjennomførbar.

Akers Arbeiderparti vedtok således i sitt representantskapsmøte 24 mai 1932 mot 7 stemmer, hvor det bl. a. uttales:

Arbeidernes Idrettsforbund er sammen med D. N. A. og A. F. L. og Arbeidernes Ungdomsfylking et nødvendig ledd i den organiserte norske arbeiderbevegelse.

Alle partiets medlemmer og foreninger opfordres til på ny å opta et intenst agitasjons- og opplysningsarbeide for øket tilslutning til arbeideridrettslagene.

Fra 30 juni 1932 kan ingen som er medlem av kretsforeningene, ungdomslagene og kvinneavdelingene, tilhørende Akers Arbeiderparti stå som medlem av lag tilsluttet Norges Landsforbund for Idrett. Hvis medlemsskap i Akers Arbeiderparti vil opprettholdes, må utmeldelse av de borgerlige idrettslag foreligge.

Medlemmer av fagforeninger som kollektivt er tilsluttet Akers Arbeiderparti og som etter 30 juni 1932 ikke har avbrutt sitt medlemsskap i borgerlige idrettslag, kan, efter denne dag ikke inneha tillitshverv i partiet eller velges som tillitsmenn for partiet i nogen som helst form.

Lignende beslutninger er senere vedtatt også andre steder.

Beslutningene bestemmer at ingen kan være medlem av de politiske organisasjoner hvis vedkommende er tilsluttet Landsforbundet, og de slår fast at medlemmer i fagforeninger som står kollektivt tilsluttet den politiske organisasjon, og som ikke vil bryte sitt medlemsskap i de borgerlige idrettslag, ikke kan inneha tillitshverv i partiet.

Samarbeidskomitéen er av den opfatning at disse beslutninger bør søkes gjennomført av de enkelte by- og herredspartier på steder hvor det er arbeideridrettslag, når forholdene ligger til rette for sådanne beslutninger, overensstemmende med hvad komitéen har fremholdt foran.

Samarbeidskomitéen vil foreslå for centralstyret at landsmøtet vedtar følgende beslutning:

1. Landsmøtets beslutninger av 1930 gjentas og innskjerpes.
2. Det henstilles til partipressen mest mulig å etterkomme arbeideridrettsmennenes ønske om å innta mere stoff om arbeideridretten enn før.
3. Det henstilles til herreds- og bypartiene på steder hvor det er arbeideridrettslag å gjennomføre beslutninger om at medlemmer av partiforeninger, kvinneavdelinger og ungdomslag ikke kan stå

tilsluttet lag som står i Landsforbundet for Idrett og at medlemmer av fagforeninger, som kollektivt er tilsluttet partiet, ikke kan inneha tillitshverv i partiet hvis de står som medlemmer av borgerlige idrettslag.

Landsstyrets innstilling.

Landsstyret foreslår:

Idrettssamarbeidskomitéens forslag til beslutning vedtas.

15. KlASSESAMLINGEN.

Landsstyret behandlet i møte 19 mars en henvendelse fra Norges kommunistiske Parti om enhetsfront mot fascismen og kapitaloffensiven.

Landsstyret vedtok å sende Kommunistpartiet følgende svar:

«Idet vi bekrefter mottagelsen av Deres henvendelse av 11 ds. med anmodning om enhetsfront mot fascismen og kapitaloffensiven, skal Det norske Arbeiderpartis landsstyre uttale:

Vi gir vår tilslutning til Deres uttalelse om at «arbeiderklassen trenger enheten med klassekampen for øie, for enig og samlet å kunne kjempe mot fascismen og reaksjonen, mot angrepene på arbeidernes levestandard og våre politiske rettigheter.»

Ut fra dette grunnsyn om enheten innen arbeiderbevegelsen som en politisk og historisk nødvendighet, er det at Det norske Arbeiderparti har optatt arbeidet for *organisatorisk klassesamling*. Ett parti, en vilje, en ledelse for arbeiderklassens kamp mot reaksjonen, for socialismen.

En «enhetsfront» med oprettholdelse av den politiske og organisatoriske splittelse, innebærer ikke at arbeiderklassens slagkraft styrkes. En organisatorisk samling, politisk så vel som faglig, er derimot i hele arbeiderklassens varige interesse.

Den alvorlige krise, de tusener arbeidsløses vanskelige stilling, er idag det sterkeste argument for en organisatorisk samling av arbeiderklassen for å kunne opnå positive resultater i kampen mot fascismen og reaksjonen.

Vi erklærer oss derfor beredt til å drøfte spørsmålet om organisatorisk samling med representanter fra Norges kommunistiske Parti så fremt det gis klar og utvetydig beskjed om, at hensikten med forhandlingene er å nå frem til en slik samling.

Vi er helt enig i Deres bemerkning om at «tidene er alvorlige. Situasjonen krever samling. Situasjonen krever handling.»

Såfremt dette er en realitet, imøteser vi Deres bekræftende svar på vår opfordring om forhandlinger med sikte på å nå frem til organisatorisk samling.»

Kommunistpartiet svarte at det ikke kunde opta forhandlinger på det grunnlag landsstyret hadde vedtatt.

Landsstyret vil foreslå at landsmøtet vedtar følgende

b e s l u t n i n g :

Idet landsmøtet erklærer sig enig i det vedtak landsstyret har fattet i spørsmålet om klassesamling eller enhetsfront, gis det nye styre i oppdrag å fortsette arbeidet for samling i ett parti.

Kommunistpartiets støtteorganisasjoner.

Den oppløsningsprosess som er et resultat av utviklingen innenfor det kapitalistiske samfund øver også sin virkning på arbeiderklassen. Arbeiderbevegelsen er under disse omstendigheter utsatt for en sterkere påkjenning enn noen gang og det er av stor viktighet at disiplinen oprettholdes. Partimedlemmene må under slike forhold være på vakt overfor alle anslag som har til hensikt å skape forvirring innen deres egne rekker.

Kommunistpartiet benytter fortrinsvis Det norske Arbeiderparti og fagorganisasjonen som arbeidsfelt for å hverve medlemmer og tilhengere. Dette hvervningsarbeide foregår ikke som et åpent agitasjonsarbeide for Kommunistpartiet, men det drives for en vesentlig del gjennom partiets forskjellige støtteorganisasjoner. Det gjelder organisasjoner som Sovjet-Unionens Venner, Røde Hjelp, Internasjonale Arbeiderhjelp, Den revolusjonære Fagopposisjon, Kampforbundet for rød Sportsenhet, de såkalte antikrigskomitéer o. s. v. De spesielle formål som disse organisasjoner sier sig å ha, kan imidlertid partiets medlemmer på den mest effektive måte fremme gjennom partiet og fagorganisasjonen.

Medlemmer av partiet må derfor ikke ved medlemsskap eller på annen måte støtte disse former for Kommunistpartiets kamp mot Det norske Arbeiderparti.

Landsmøtet beslutter:

Medlemsskap i Kommunistpartiets støtteorganisasjoner (Sovjet-Unionens Venner, Røde Hjelp, Internasjonale Arbeiderhjelp, Den revolusjonære Fagopposisjon, Kampforbundet for rød Sportsenhet, de såkalte antikrigskomitéer og andre lignende organisasjoner) er uforenlig med medlemsskap i Det norske Arbeiderparti.